

102. Valenčak Martin — profesor — više gim. — v Gradcu — lat. grč. slov. — izp. viš. gim.
 103. Valjavec Mat. — profesor — više gim. — v Varaždinu — lat. grč. slov. — izp. viš. gim.
 104. Valjavec — suplent — niž. gim. — v Požegi.
 105. Vavrù Ivan — profesor — više gim. — v Ljubljani — lat. grč. — izp. viš. gim.
 106. Venedig Herman — profesor — niže gim. — v Št. Pavlu — gram. uč.
 107. Videučič Ivan — v Pirani.
 108. Vinkovič Ivan — više gim. — v Vinkovcih.
 109. Vodušek Matija — profesor — niže gimn. — v Kranji — lat. grč. slov. — izp. viš. gim.
 110. Vogrič Ivan — v Gorici.
 111. Vračko Franjo — viš. gim. — v Gradcu — lat. grč.
 112. Vrečko Mat. — nadzornik — real. — v Gradcu — mat. fiz. prir. — izp. viš. gim.
 113. Vresič Feliks — niže gimn. — v Karlovcu — gram. uč.
 114. Vurner Miha — profesor — više gim. — v Ljubljani — mat. fiz. — izp. viš. gim.
 115. Zajec Ivan — profesor — više gim. — v Vinkovcih — mat. fiz. prir. — izp. viš. gim.
 116. Zima Luka — profesor — više gim. — v Karlovcih — lat. grč. — izp. viš. gim.
 117. Zorman Rudolf — profesor — više gim. — v Celovcu — hum. uč.
 118. Zupan Ivan — profesor — više gim. — na Reki — zem. zgod. — izp. viš. gim.
 119. Zupan Tomaž — profesor — niže gimn. — v Kranji — slov. — izp. viš. gim.
 120. Zupančič Vilib. — v Kranji — zemlj. zgod.
 121. Žakelj Friderik — profesor — više gimn. — na Reki — lat. grč. — izp. viš. gim.
 122. Žepić Sebast. — profesor — više gim. — v Varaždinu — lat. grč. slov. — izp. viš. gim.
 123. Žitek Josip — profesor — viš. gim. — v Karlovcu — mat. fiz. — izp. gim.
 124. Žolgar Miha — profesor — niže gim. — v Kranji — lat. grč. slov. slov. — izp. viš. gim.
 125. Hafner Jakob — suplent — više real. — v Ljubljani — mat. slov.
 126. Tomšič Ivan — inženir pri železnici, bivši supl. na realki v Ljubljani — mat. geom. — izp. za više realke.
 127. Kandrinal Franjo — profesor — više gimn. — v Ljubljani — lat. grč. — izp. viš. gim.
 128. Dřizhal Ivan — profesor — više real. — v Ljubljani — mat. fiz. — izp. viš. gim.

Kandidatje.

- Dr. Celestin — v Petrogradu — lat. grč.
 Brezovar — " " "
 Rebec — lat. grč.
 Marn France — lat. grč.
 Ogrinec — mat. fiz. prir.
 Šuklje — zgod. zemlj.
 Žepić — zgod. zemlj.
 Hrast — mat. fiz.
 Jelenec — prir. mat. fiz.
 Jurčić — lat. grč.

Národne stvari.

Tabor v Vipavi.

14. dan vélicege srpana napóči z gotovo nenavadnimi prikaznimi. Ko namreč zlato solnce še daleč za Nanosom potuje, zasliši se že od več strani mogočen, mirno našo dolino budeč grom možnarjev. To v spo-

min, da se pričinja oni dan, kterega si je gotovo vsak vipavsk rodoljub z veseljem v svoji pratiki zaznamoval z opombo „tabor v Vipavi“.

Zorne meglice izginejo, mili solnčni žarki se vlijejo izza gore v dolino, in glej! — najboljši letni dan je vstvarjen.

Gromenje možnarjev potihne, al le za malo časa; kajti komaj so zvonovi vseh cerkev zadosti polno ljudstva k deseti sv. maši sklicali, začno zopet pokati iznad Žingerce. To pa je bilo znamenje, da se je krilati „Sokol“, kterega so vrli razdrški fantje z okusno sestavljenim slavolokom, zastavo, petjem in streljanjem sprejeli, zopet od njih poslovil, ter pot čez Rebernice v vipavsko dolino nastopil. Hrepeneče pričakovanje šentviških fantov pevcev, kateri so se pod svojo zastavo zbrali, ni trajalo dolgo časa; kmalu zagrmijo možnarji, in prvi jako okusno okinčani voz planinskih „Sokolov“ pridrdra v vas ter se ustavi. Čez malo časa se pripeljejo na treh vozéh tudi ljubljanski in postojnski „Sokoli“. Po malem zajtrku, med kterim se je fantovsko petje s sokolskim vrstilo, zasede „Sokol“ zopet „in corpore“ vozove, in hajd pod gromečimi živio-klici naraslega ljudstva, in pokanjem možnarjev naprej v Vipavo. Na celi poti pozdravljalo jih je streljanje bližnjih vasí, in konečno tudi vipavsko. Ne deleč pred trgom jih je pričakoval mladi vipavski „Sokol“ (32 mož) in deputacija taborskega odbora z godbo. Gosp. Pokorni, starosta mladega vipavskega Sokola, pozdravi došle goste s srčnimi besedami. Koj po pozdravu stopi združeni „Sokol“ (120) v stopalni red ter koraka za godbo proti trgu krasno okinčanemu. Posebno pohvalo v tem obziru zasluži gotovo velečastiti grof Karol Lanthieri. On je svoj grad in prostor pred njim okinčal tako okusno, da je vsak klical: „a to je lepo!“ Tudi je vsakemu taboritu prost vhod v grajščinsko dvorano, knjigarnico in druge prostore; kakor tudi v krasni po angleškem okusu prestrojeni vrt dovolil.

Po trgu stopajočemu „Sokolu“ so doneli od vseh strani navdušeni živio-klici; in še le potem, ko so se na glavnem trgu pred čitalnico vstavili, nastopila je tihota. To priliko je gosp. Graselli, ljubljanskega Sokola staroste-namestnik, v srčni pozdrav taborskega odbora predstojnika preč. gosp. dekana Grabrijana in mladega vipavskega „Sokola“ porabil. Obadva pozdrava sta bila od nazočih z veliko navdušenostjo sprejeta. Gosp. dekan so potem došle „Sokole“ na skupni obed povabili.

Kakor pa je bilo predpoldne vse, staro in mlado, v največe veselje vtopljeno, prav tako se je v prav kratkem času občna poparjenost domačinov kakor tudi že došlih gostov poprijela. Ravno med obedom so se namreč začeli od treh strani žugajoči oblaki zbirati; silno gromenje nastane; v dveh krajih so se tudi že hude plohe vlile. Misel, da bode v drugič sklicani tabor osoda prvega zadela, bila je občna. Al hvala Bogu! zvedrilo se je, in taborovalo se je pri najlepšem vremenu, v najlepšem redu. — Vse drugo prihodnjič; za danes naj povem le to, da se je zbralo čez 12.000 taboritov, pod 28 zastavami, in da so na taboru, kteremu je bil dr. Costa navdušeno za predsednika oklican, sledeči govorniki bili: gosp. dekan Grabrijan so ob štirih popoldne taborovanje odpri; gosp. Jožef Zelen, župan iz Senožeč, je govoril o „zedinjenji Slovenije“; gosp. Josip Noli iz Ljubljane o „vpeljavi slovenskega jezika v šole in uradnije“; gosp. Rihard Dolenc iz Vipave o vipavski vino- in sadjereji; gosp. dr. Razlag o vipavski železnici. — Vladini komisar taboru je bil okrajni glavar gosp. Globočnik.

To je vse, kar imam za zdaj omeniti; ako mi pozneje ktera skoči v puhlo glavo, popadem jo za rep in Vaši presodbi postavim v izgled Vaš sluga ponižni
Jovan Vesel-Koseski“.

3. O računu, ki ga je o M. Debeljakovi zapuščini položil pooblaščenec g. A. Lézar, je v imenu gospodarskega odseka poročal g. Iv. Vilhar, da je popolnoma v redu. Iz tega naj povemo, da je Matici po blagodušnem dobrotniku došlo 8243 gold. 91 kr., in morda jej dojde še nekoliko obresti, ako italijanski državni zbor sklene, da se še plačajo zapadle obresti tudi od obligacij v Milanu prodanih, ki so bile po 31. decembru 1869. l. oglašene za unifikacijo. Pooblaščenec odbor za zdaj izreče zahvalo, da je vravnal zapuščino, s pristavkom, da se na njegov trud ozir vzame pri določbi nagrade za 1870. leto.

(Konec prihodnjič.)

Národne stvari.

Tabor v Vipavi.

(Dalje in konec.)

Koj popoldan pričeli so dohajati taboriti. Vrli Idrijčani, Črnovrhci in drugi so pod krasnimi zastavami dohajali čez Col; kjer jih je ličen slavolok pozdravil. Tudi dolenjih Vipavcev ni manjkalo; al Goričanov in Tomincev žalibog smo pogrešali, zakaj? — to nam ni prav jasno. Izgovor, da se zaradi točke o vipavski železnici niso mogli tabora udeležiti, zdi se nam jako malenkosten; saj vendar tudi Vipavec, kakor vsak drug, sme povedati, kaj bi rad imel, — in nazadnje ne bode ne predelske ne vipavske železnice! — Al kje so z gornji Vipavci? — kje vrli Kraševci? — Nobenega še ni, — kaj pomeni to? — Da bi oni izostali, ni misliti. Kraševce, ki so v vipavsko dolino v Mančah pod slavolokovim napisom: „Slovenec bodi pozdravljen!“ stopili, zadržavali so na križpoti glavne ceste pod zastavami že zbrani zgornji Vipavci in Pivčani, ki so pričakovali mladega vipavskega „Sokola“ in godbe. Čakanje ni trajalo dolgo, kmalu je bil „Sokol“ z dvema godbama na zbirališču. Vsestranski občni pozdrav se prijazno izvrši, in vsaka srenja stopi s svojo zastavo v stopalni red. Godba zaglasí „Naprej“ in hajd! celo krdelo se pomiče pod dvanajstimi zastavami proti trgu. Godba omolkne, a druga prične, tako celo pot do čitalnice. Vhoda pogled je bil v resnici krasen. Pred čitalnico dospel je bilo pa dozdanjega reda konec, kajti odtod je vse brž proti taborišču teči začelo. — Pri vhodu taborišča so se postavili na desno in levo dlošli „Sokoli“. V malo minutah bilo je taborišče ljudstva polno, tako sicer, da daleč okrog odra ni bilo družega videti, kakor glavo tikoma glave. Zdaj stopijo tudi govorniki na oder in taborovanje se prične.

Govorov prav izvrstnih ne bodem razlagal, tudi govornikov ne še posebno hvalil, kajti predmeti njihovi so bili v našem listu že omenjeni, in govorniki že brez moje hvale slovijo! Tedaj v bistvenem obziru je bil vipavski tabor popoln vrstnik svojim mlajšim bratom.

S trikratnim „živio“-klicem na Veličanstvo našega presvitlega cesarja je bil tabor končan, in jako navdušeno ljudstvo je začelo taborišče zapuščati; ter se k zabavnemu plesu v čitalnico, ali pa pod „grajski kostanj“ podajati. Tako se je vršil in končal vipavski tabor, neizgledljiv spomin narodne zavesti Vipavcev.

Dopisi.

V Trstu. (*Istra in šolski nadzornik.*) Vendar enkrat je nam Istrijanom „Wiener Zeitg.“ vstregla. E. Gnad, Nemeč iz Pemskega doma, isterski šolski nadzornik, je prestavljen v Insbruk. Za Istro je bil še mnogo manj pripraven kakor je graški Holcinger za kranjske srednje šole. On, dosedanji isterski nadzornik ljudskih, srednjih in drugih (na pr. mornarskih) ondotnih učilnic, ne zna ne ene besedice niti slovenskega niti hrvaškega jezika. To vam je bila lepa ravnopravnost slovanskega jezika, kterega najmanj tri črtine vseh isterskih stanovalcev govori! Da se italijanščina po Istri širi in v šole vriva, mnogo je zakrivil prestavljeni c. kr. nadzornik, ki je v zvezi z italijanskim deželnim šolskim svetovalstvom in z birokracijo slovanske ljudske šole prestrojeval v italijanske. Na zadnjem taboru v Kubedu je dolenje-vaški župnik gosp. Fr. Bl. izvrstno govoril o drugi točki, to je, da naj se naš jezik vpelje v šole in urade. Z navdušenjem smo za-njo glasovali. Ali nas bo vlada sedaj vslišala in nam dala za deželnega šolskega nadzornika moža, ki nepristransko z isto mero meri Slovanom in Italijanom, to je vprašanje. Od c. kr. namestnije tržaške pričakujemo in na §. 19. naslonjeni tudi zahtevamo, da za to prevažno službo v ubogi naši Istri nasvetuje moža, ki je slovanskega jezika v besedi in pismu popolnoma zmožen. Poleg drugih zmožnosti je to neobhodna potreba; — kaka napaka je vendar to, ako šolski nadzornik naš jezika treh četrtin vseh prebivalcev ne zna. Skrajni čas je, da bode konec takošnim krivicam!

Iz Gorice 27. avg. — „Če Vam je kaj mar za slogo in za blagor naše domovine, rabite rajši zmožno svoje pero v podporo novih poslancev, namesto da kalite ljudsko zaupanje do njih in sejete nepotrebne razdražbe“. Tako sklepa svoje „Poslano“ v „Narodu“ (števil. 98. od 25. avgusta) dopisnik „iz okolice goriške“ odgovarjajoč mojemu dopisu v „Novicah“ (števil. 33). Meni — gosp. dopisnik „iz o. gor.“ — je in je bilo vselej mar za slogo in za blagor domovine; veste pa, kdo je zasejal seme nesloge med nami? Vaši in Vaše stranke dopisi v „Narodu“ sosebno o letošnjih volitvah — dopisi, ki jih je, kakor se mi iz prav verjetnega vira poroča, sam glavar Vaše stranke desavouiral. Tedaj ne očitajte drugim, česar ste Vi in le Vi krivi. Kakor protestujem zoper očitane gledé nesloge, tako sem tudi prisiljen, zavrtni Vas gledé tega, da podtikate meni in mojemu pisanju strastnost. Ne vem, ali me res poznate, kakor utegne marsikdo soditi po omenjevanji nekakošnih okolnosti v Vaših dopisih; če me poznate, morate tudi vedeti, da jez strasti ne poznam. Dopisnik „Novic“ dobro vé, kaj dela; njegovo delovanje je premišljeno, brezstrastno in pošteno, toraj ne potrebuje Vašega prizanašanja. Ako Vi nedolžnim njegovim besedam slabe namene podtikate, ste Vi strastni in nepošteni, a ne on. Če pa imam, razen tega, da od nekdanj priljubljenim mi „Novicam“ včasih kaj poročam, kar utegne posebno tukajšnjim njihovim čitateljem zanimivo biti, še kak drug namen, nočem ga tajiti. Moj namen je: pripomoči, da naši ljudje s časom Vaše in naše može in reči resnično, objektivno spoznajo, a ne, da bodo vse skoz Vaše očalnice gledali, kakor jih jim kažete Vi in obračate Vi. — Toliko v osebno obrambo in v opravičenje mojih nagibov in namenov. — Zdaj naj se lotim stvari same.

Da bi jez že davno ne poznal Vaše predrznosti, g. dopisnik, moral bi se ta pot nad njo zgroziti, kajti nezaslišana predrznost je o kompromisu med „Sočo“ in g. Črnetom pa o dr. Tonkli-evem padu tako pisati, kakor Vi pišete. Da je „Soča“ (ali, če hočete, nekteri